

РЕШЕНИЕ

№ 3201

гр. София, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 03.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2617** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на В. К. С. срещу Решение N 86 от 17.02.2023г на Комисия за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав по преписка N 1/ 2021г., с което:

- Установява, че В. К. С., чрез осъществено нежелано поведение, е извършил акт на дискриминация по чл. 5 от ЗЗдискрм във връзка с § 1 т.1 от ДР на ЗЗДискрм по признаци „пол“, „лично положение“ и „обществено положение“ по формата на „тормоз“ спрямо Л. Л. С. и К. Д. В.

- Налага на В. С. на осн чл. 78 ал.1 от ЗЗдискрм глоба в размер на 500 лв.

- Установява, че В. К. С. , чрез осъществено нежелано поведение, е извършил акт на дискриминация по чл. 5 от ЗЗдискрм във връзка с § 1 т.5 от ДР на ЗЗДискрм – подбуждане към дискриминация, с което е нарушил забраната по чл. 4 ал.1 от ЗЗдискрм спрямо Л. Л. С. и К. Д. В.

- Налага на В. С. на осн чл. 78 ал.1 от ЗЗдискрм глоба в размер на 500 лв.

- Предписва на основание чл.47 т. 2 и т.4 от ЗЗДискрм за предотвратяване бъдещи подобни нарушения на В. К. С., заанапред да се въздържа от изявления, засягащи честа и достойнството на личността на основата на признаци „пол“, „лично положение“ и „обществено положение“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗдискрм и/или подбуждане към дискриминация.

Излага съображения за допуснати съществени процесуални нарушения, а именно нарушение разпоредбата на чл. 52 ал.2 от ЗЗидскрм. тъй като въпреки представените от него доказателства за заведено пред СРС дело по същия спор, КЗД не и изследвала изобщо това обстоятелство, не е взела становище в мотивите си, поради което и недопустимо е образувала производство, в т.ч. се е произнесла по недопустима жалба. Също така, КЗД се била произнесла по въведени нови оплаквания, извън тези инициирани с първоначалната жалба, без да е спазен процесуалния ред, тоест с оспореното решение било налице произнасяне извън първоначално заявения предмет. Излага подробни съображения и за материална незаконосъобразност, в т.ч. липса на анализ на въведените от него твърдения и представени доказателства. КЗД не била взела предвид факта, че страницата на Л. С. във Ф. била публично достъпна, в т.ч. и за жалбоподателя, като публично изразеното му становище касало единствено недопустимостта от сексуализиращо поведение от страна на подпомагащ специалист и вредата от подобно публично представяне. Липсвало обсъждане на обществения интерес да бъде предоставяна психологична помощ без риск от увреда. Не били изложени мотиви къде е границата на защита свободата на словото и личния интерес на Л. Л. С. и К. Д. В..Моли да се отмени решението. Претендира разности.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация чрез процесуалния си представител излага доводи за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юриск. възнаграждение.

Заинтересованите страни Л. Л. С. и К. Д. В. чрез процесуалния си представител оспорват жалбата и молят да се отхвърли като неоснователна.

СГП не взема становище.

Като доказателства по делото са приложени представените с административната преписка и жалбата писмени доказателства.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, Административен съд София – град, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното

Производството пред административния орган е образувано по жалба с вх. № 44-01-124 от 17.11.2020 г., ведно с допълнения към нея от 9.12.2020 и 11.12.2020г от Л. Л. С. и К. Д. В. с оплаквания за осъществена дискриминация от В. С. чрез използвани от него думи и изрази в направен от него коментар по повод статия в която е описана работата на жалбоподателките като психолози в мъжкия футболен отбор на Локомотив П., споделена в личната му страница в социалната мрежа Ф. и на страницата на специалност “Психология“ в СУ „Св. К. О.“, където асистент е Л. С..

Предвид, че се е твърдяла дискриминация на основания няколко признака “пол“, „лично положение“ и „обществено положение“, то съобразно чл. 48 ал.3 от ЗЗидскрм, жалбата е разгледана от петчленен разширен заседателен състав на КЗД.

Извършено е проучване, изготвено е заключение на докладчика /л.72 и сл от делото/, проведено е заседание на КЗД на 20.10.2021, на което са изслушани страните, даден е ход по същество и преписката е обявена за решаване.

КЗД е постановила оспореното Решение N86 от 17.02.2023г.,в Петчленен разширен заседателен състав по преписка N 1/ 2021г

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл. 47 ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран

държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. Решението е постановено от компетентен орган –чл. 47 от ЗЗДискрм – Петчленен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация, /чл.48 ал.3 от ЗЗДискрм/, предвид твърдения за дискриминация по три признака, конституиран съгласно разпореждане № 111/4.01.2021г. на председателя на КЗД за образуване на преписка. Разпоредбата на чл. 64 от ЗЗДискр. предвижда, че „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него”, като при несъгласие на член от състава с решението на мнозинството, последният го подписва с особено мнение, което мотивира. В случая е налице съответствие между лицата, които са присъствали на проведеното последно заседание, и тези, които са се подписали под крайния за производството акт.

При постановяване на решението е спазена изискуемата форма, съгласно чл. 66 от ЗЗДискр., като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

За пълното и обективно изясняване на фактическата обстановка по случая, в изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството, подробно описани и обсъдени в обстоятелствената част на обжалваното решение. Съгласно чл. 60 и сл. от ЗЗДискр. е проведено открито заседание, за които са били призовани страните. В съответствие с чл. 62 от ЗЗДискр. на страните е била предоставена възможност да се помирят, изслушани са направените от присъстващите искания и изложените пред Комисията съображения по същество.

При постановяване на оспореното решение обаче, съдът откри съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са самостоятелно основание за отмяна. С факта на образуване на производството пред Комисията не се достига безусловно до задължение за произнасяне по същество. В правомощията на заседателния състав е преценката дали искането по начина, по който е направено, следва да се разгледа по същество или не. За да се приеме за допустима жалбата, същата следва да отговаря на изискванията, визирани в разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗДискр., както и по арг. от чл. 52 ал.2 от ЗЗДискрм следва да се провери дали по същия спор има заведено дело пред съд. Разпоредбата на чл. 70, ал. 1 от ЗЗДискр. препраща за неуредените въпроси към приложение на разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно чл. 52, ал. 2 от ЗЗДискр. когато установи, че по същия спор има заведено дело пред съд, комисията не образува производство. В случая В. С. в становището си до КЗД е изложил твърдения, че паралелно с подадената до КЗД жалба Л. С. и К. В. са депозирали ИМ пред СРС, по която е образувано гр. д. 56714/2020г с която претендират обезщетение за вреди вследствие извършена от него дискриминация. В подкрепа на доводите си е представил копие от ИМ, разпореждане от 2.02.2021г за изпращане препис от ИМ за отговор по чл. 131 ГПК и обезпечителна заповед. /л. 52 и сл от делото/. При тези твърдения и представени доказателства КЗД с оглед императивната разпоредба на чл. 52 ал.2 ЗЗДискрм е следвало преди всичко да провери дали образуваното гр.д 56714 / 2020г. не е с предмет същия правен спор, и по точно дали се касае за съдебно производство по чл. 71. ал.1 ЗЗДискрим за 1.

установяване на нарушението; 2. осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения; 3. обезщетение за вреди. Липсват изложени каквито и да било мотиви по този въпрос, а единствено в оспореното решение на л. 1 от него бланкетно е посочено, че не са налице отрицателни процесуални предпоставки, възпрепятстващи разглеждането на жалбата и произнасяне по същество. Несъмнено приложени са декларации на л. 27 и л. 28 от жалбоподателките, че към момента на подаване на жалбата им до КЗД няма заведено дело или висящо производство по същия спор и/ или на същото правно основание между същите страни пред съд. С оглед обаче, твърденията на Вл. С. и представените от него копие от ИМ, разпореждане и обезпечителна заповед, КЗД е следвало да извърши самостоятелна проверка и преценка за факта, дали в действителност не се касае за същия правен спор, предмет на цитираното гр. д, още повече че в обстоятелствената част на ИМ се съдържат твърдения за осъществена дискриминация относима към същите факти и обстоятелства заявени и пред КЗД. Съдът не е компетентен да извърши посочената проверка, не може да подменя вътрешното убеждение на КЗД по фактите, включени в предмета на доказване, но е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране, тъй като това би лишило страните от една инстанция по фактите и приложението на закона.

От така представената обезпечителна заповед от 25.01.2021г и копие от ИМ /които може да се предположи, че е имала предвид КЗД, за да приеме допустимост на жалбата, тоест , че не е налице същия правен спор/ не може да се установи по категоричен начин правната квалификация на заявената искова претенция. В тях действително е посочено правното основание чл. 45 ЗЗД, но следва да се има предвид, че окончателната правна квалификация се определя от съда с доклада по делото по чл. 140 ГПК след постъпване писмения отговор и разглеждане всички искания и възражения на страните. Към датата на издаване на обезпечителната заповед, писмен отговор от ответника все още не е бил постъпил, не са изслушани възраженията на ответната страна, тоест не е извършена окончателна правна квалификация. Само въз основа на ИМ, разпореждането за изпращане отговор и обезпечителната заповед не може да се прецени, дали се касае или не за същия правен спор. Може да се предположи, тъй като липсват изрични мотиви, че КЗД за да приеме допустимост на производството е извела изводи само въз основа на тези представени документи. На база на тях обаче, не може да се изведе категоричен извод, още повече, че както се посочи в ИМ се съдържат твърдения за осъществена дискриминация относима към същите факти. Окончателната правна квалификация се определя с доклада на съда по чл. 140 ГПК. Правната квалификация на предявените искове се извършва от съда след разглеждане всички искания и възражения на страните, а не се определя от ищеца в ИМ. Съдът е този който следва да квалифицира исковата претенция, на база възраженията на насрещните страни, в т.ч. отговора на ИМ. В случая предполагаемо, КЗД е приела липса на отрицателни процесуални предпоставки за разглеждане на жалбата само въз основа на заявеното от ищите пред СРС обективизирано в ИМ. За да прецени допустимостта на жалбата, преценката е следвало да се извърши на база окончателната правна квалификация на исковите заявени пред СРС по цитираното гр.д. по реда на чл. 140 ГПК, респ. чрез официална справка за предмета и страните на делото след постановяване определението по чл.140 ГПК и приемане за окончателен проекта-доклада на съда.

Разпоредбата на чл. 52, ал. 2 ЗЗДискр. задължава Комисията, когато установи, че по същия спор има заведено дело пред съд, да не образува производство. Функционалното тълкуване на правната норма с оглед използвания от законодателя термин "същия спор" и придаденото му правно значение на отрицателна процесуална предпоставка за допустимостта на административното производство, налага извод, че за прилагането ѝ е необходима идентичност на спора пред административния орган и съда - т. е. обективно и субективно тъждество между предявените искания (А.: чл. 27, ал. 2, т. 6 и чл. 130, ал. 2 АПК). В този случай образуваното пред съд дело съставлява правоизключващ факт по отношение възможността за провеждане на административно производство между същите страни, по същото искане и на същото основание.

Във връзка с изрично направените възражения, че към момента на образуване на преписката е имало висящо производство пред съд по същия въпрос, КЗД е била длъжна да прецени това обстоятелство не само въз основа на декларациите на жалбоподателките и приложените ИМ, разпореждане за изпращане отговор и обезпечителна заповед, а на база официална справка от СРС по цитираното гр. д изготвена след приемане доклада на съда по чл. 140 ГПК в който се съдържа окончателна правна квалификация на предявените искове.

На плоскостта на изложената по-горе детайлизация на способите и средствата за правна защита срещу неравно третиране, следва да се приеме, че чл. 52, ал. 2 ЗЗДискр. се прилага, когато твърденията в жалбата до КЗД се основават на обстоятелства, съответни на тези по чл. 71, ал. 1 ЗЗДискр. Т. е., когато жалбата или сигналът по чл. 51 ЗЗДискр. съдържат доводи за нарушено равенство в третирането (дискриминация по смисъла на ЗЗДискр.), които са предмет и на съдебно производство по чл. 71 ЗЗДискр. за установяване нарушение по този закон или други закони, уреждащи равенство в третирането, осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения и обезщетение за вреди. /В този смисъл е и постоянната практика на ВАС /О №12562 от 27.10.2010 г. на ВАС по адм. д. № 2622/2010 г., VII отд и др. /. Тоест, чл. 52, ал. 2 ЗЗДискр, следва да се тълкува в контекста на разпоредбата на чл. 71 ЗЗДискр, който регламентира случаите, при които спора може да бъде отнесен направо пред съда и при което положение законът е обявил за недопустимо продължаване на административното производство пред оторизирания орган. КЗД не е установила по несъмнен начин тези обстоятелства, тоест дали се касае за заведен иск пред районния съд, с който се иска: 1. установяване на нарушението; 2. осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения и 3. обезщетение за вреди, тоест не е положила усилия чрез всички процесуални способи /чл. 56 ЗЗДискр/ да установи, дали спора по гр д 56714 / 2020 на СРС не е от категорията на исковете по чл. 71 ЗЗДискр. като в този случай е основание за прекратяване на производството пред Комисията.

Посоченият пропуск на КЗД да провери допустимостта по чл.52 ал.2 ЗЗДискрим, представлява съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяна на оспореното решение /чл. 146 т. 3 АПК/. Комисията не е изяснила въпроса дали КЗД и СРС са сезирани с един и същ съдебен спор. Недопустимо е съдът да извършва преценка на това обстоятелство и събира в тази връзка

доказателства, тоест да изземва правомощието на адм орган, да излага мотиви вместо адм орган. Недопустимо е съдът да извършва преценка за допустимост на подадената жалба пред КЗД на база основания, непосочени в оспорения акт. Ако административният орган въз основа на всички процесуални способи, /напр. чл. 56 ЗЗДискрм/ беше извършил анализ свързан с допустимостта на жалбата, относим към разпоредбата на чл. 52 ал.2 от ЗЗдискрмна би могъл да достигне до други правни изводи за наличие на предпоставки препятстващи разглеждането жалбата по същество.

По така изложените правни аргументи и при съобразяване чл.168 АПК настоящата съдебна инстанция обоснова краен извод за незаконосъобразност на оспореното решение, като издадено от компетентен административен орган при спазване на установената форма, но при съществено нарушение на административнопроизводствените правила - чл.146 т.3 АПК. Изследването въпроса за допустимостта на жалбата пред КЗД по арг. от чл. 52 ал.2 от ЗЗДискрм е от съществено значение за преценката дали адм. орган следва да разгледа по същество жалбата. При наличие на основания за отмяна решението на КЗД на процесуално основание, безпредметно е обсъждането на материална законосъобразност, тъй като ако се съберат посочените по- горе доказателства, и информация за цитираното гр.д това би могло да обоснове липса на задължение за разглеждане жалбата по същество, тоест това ще е от съществено значение дали КЗД дължи произнасяне по същество.

Оспореното решение следва да се отмени като незаконосъобразно и преписката да се върне за произнасяне съгласно мотивите изложени по -горе.

Относно разноските.: Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъде присъдено заплатено адв възнаграждение в размер на 1500 лв. (д.т. не е заплащана, тъй като според чл. 75, ал.2 от ЗЗД за производствата пред съд по този закон не се събират държавни такси). Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адв. възнаграждение, тъй като същото е в размер на минимума по чл. 8 ал.2 т.9 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед изхода на спора на ответника не се дължи юриск възнаграждение.

Водим от горното и на осн. чл.172, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение N 86 от 17.02.2023г на Комисия за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав по преписка N 1/ 2021г

ИЗПРАЩА административната преписка на Комисия за защита от

дискриминация за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивната част на решението в срок от 1 (един) месец от влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминация да заплати В. К. С. разноси в размер 1 500 лв.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на Р България в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: